

Ineludible internacional

vessant

written by Narcís Oliveres | 20 de juliol de 2017

(...) sóc català. Catalunya va tenir el primer Parlament democràtic molt abans que Anglaterra. I fou al meu país on hi hagué les primeres nacions unides. En aquell temps – segle onzè – van reunir-se a Toluges – avui França – per parlar de la pau, perquè els catalans d'aquell temps ja estaven contra, CONTRA la guerra. Per això les Nacions Unides, que treballen únicament per l'ideal de la pau, estan en el meu cor perquè tot allò referent a la pau hi va directament. (...)

Pau Casals – Discurs d'agraïment pel lliurament de la Medalla de la Pau a l'ONU el 24 d'octubre de 1971

El president dels Estats Units, Franklin D. Roosevelt, i el primer ministre del Regne Unit, Winston Churchill, van mantenir una reunió a bord d'un vaixell de guerra al mig de l'Atlàntic el 14 de gener de 1941 (just tres mesos després de l'execució del president Companys el 15 d'octubre de 1940) i van tractar d'un pla per a un món sense guerres, pla que van anomenar Carta de l'Atlàntic. Era el primer pas cap a la creació de les Nacions Unides i va comptar d'immediat amb l'adhesió del catalanisme polític ja que el segon i el tercer punt ratificaven les seves aspiracions democràtiques i de recuperació nacional. Els punts deien que : “2. No desitgen canvis territorials que no estiguin d'acord amb la voluntat lliurement expressada pels pobles interessats” i que “3. Respecten els drets de tots els pobles del món per elegir la forma de govern sota la qual desitgin viure, i aspiren a veure restablerts els drets de sobirania i de govern propis

d'aquells països on per la força n'han estat privats".

El 14 d'abril de 1945, abans que la Conferència sobre Organització Internacional es reunís a San Francisco el 25 del mateix mes i s'iniciés el procés de creació de les Nacions Unides amb l'elaboració de la Carta (que va ser signada el 26 de juny per 50 estats), **tres membres (J. Carner-Ribalta, J.M. Fontanals i J. Ventura Sureda) de la Delegació als Estats Units del Consell Nacional Català de Londres, van presentar una Apel·lació a les Nacions Unides en nom de Catalunya, la qual tenia com a objectiu el reconeixement de Catalunya en el si de les Nacions Unides.**

L'Apel·lació conté unes consideracions bàsiques, d'absoluta actualitat 72 anys després, com «Hi ha massa gent que erròniament creu que el plet català és merament un problema espanyol. No ho és. Hi ha una tendència a classificar la qüestió catalana entre els problemes interns d'Espanya. El conflicte entre Catalunya i Espanya, com qualsevol altre problema entre una nacionalitat oprimida i el seu opressor, sempre ha estat un problema de natura internacional. El de Catalunya no és un problema espanyol, sinó un problema europeu. Classificar la qüestió catalana entre els problemes interns de l'Estat espanyol és nomenar l'opressor de Catalunya únic jutge i jurat en una causa en què el jutge és part. Ni Catalunya ni cap altra nació oprimida no pot esperar justícia del seu propi opressor.»

Destaco la frase "el de Catalunya no és un problema espanyol, sinó un problema europeu". La idea d'uns Estats Units d'Europa la va llançar Winston **Churchill** en la mítica conferència a la Universitat de Zuric el 19 de setembre de 1946, quasi bé un any i mig més tard. En ella hi ha passatges que convé recordar, com ara "Els pobles només tenen de voler perquè les seves esperances es realitzin", i que "Si es vol fer bé, sincerament, l'obra de construcció dels Estats Units d'Europa, la seva estructura haurà de ser concebuda de tal manera que la potència material de cada Estat només jugui un paper

secundari. Els estats petits comptaran tant com els grans i s'asseguraran el respecte per la seva contribució a la causa comuna". **I tot seguit va fer una reflexió que considero d'una importància cabdal per a tots els pobles i nacions sense estat d'Europa i per a Catalunya, evidentment : "Pot ser que els antics Estats i Principats d'Alemanya, reunits en un sistema federatiu amb el seu acord recíproc, vinguin a ocupar el seu lloc a les files dels Estats Units d'Europa"**. La referència de Churchill era feta en un moment en que no existien, jurídicament parlant, ni l'Estat alemany ni els lands; era relativa als antics estats i principats d'Alemanya. En suggerir la construcció dels Estats Units d'Europa, Churchill no al·ludia només als grans estats europeus, es referia també als antics estats. **Una referència que podia ser feta, exactament igual, als antics estats d'Espanya.** Una Espanya que acabava d'entrar en el llarg túnel de la dictadura franquista, i on tots els anhels de llibertat s'adreçaven precisament a Europa.

En la lletra d'acompanyament de l'Apel·lació, els seus redactors recordaven als patrocinadors de la Conferència de les Nacions Unides (Estats Units, Regne Unit, U.R.S.S i República de Xina [la de Chang-Kai-Chek, no la de Mao-Tsé-Tung]. La França Lliure de De Gaulle encara no havia recuperat el seu status de gran potència) i feien diverses referències a la situació de subjecció en que es trobava Catalunya i en nom del seu poble, la veu del qual es trobava silenciada **DEMANAVEN** que atès que no podia estar representada **LI SIGUI PERMÈS DE PRESENTAR I REGISTRAR LA PRESENT APEL·LACIÓ A LES NACIONS UNIDES.** **Per tant, l'Apel·lació, registrada en data anterior a la de la fundació de la Nacions Unides i amb l'adhesió a la Carta de l'Atlàntic que la va precedir podria constituir la primera reivindicació històrica d'independència formulada a las Nacions Unides.**

El govern català vol que se celebri un referèndum pel qual ha fixat data i pregunta. Tal com afirmaven els redactors de

l'Apel·lació a les Nacions Unides no és un problema espanyol és un problema europeu que ha esdevingut mundial i com a tal, tant la Unió Europea com les Nacions Unides, l'han d'analitzar amb tota la seva complexitat. Quan es gestava la Unió Europea, la divisa que donava Jean Monnet era : "No coalitzem els Estats, unim els homes". I prèviament s'havia signat la Carta de les Nacions Unides en el Preàmbul de la qual s'hi diu **Nosaltres els pobles de les Nacions Unides resoltts** i a continuació fa una sèrie de consideracions, (com que hi ha la voluntat de reafirmar la fe en els drets fonamentals de l'home, en la **dignitat** i el valor de la persona humana, en la igualtat de drets d'homes i dones i de les **nacions grans i petites**); i **amb tals finalitats** (com ara la de practicar la tolerància i a **conviure en pau com a bons veïns**) hem decidit unir els nostres esforços per realitzar aquests designis.

Evidentment l'aplicació del dret internacional és ineludible per determinar les conseqüències de la independència. Tant el president de la Generalitat, Carles Puigdemont, com el vicepresident del govern, Oriol Junqueras, hi fan cada vegada més referències. En realitat el futur de Catalunya es resoldrà en última instància en el terreny polític i a diferents escales: entre els mateixos catalans en la seva diversitat; entre els dos executius i entre els estats membres de la UE. Els esforços diplomàtics del govern central són esperpèntics. Com ho és la seva manipulació del poder judicial.

En el meu anterior article a [L'UNILATERAL de 4 de juliol passat](#) deia que la victòria del President Macron havia consagrat la victòria política dels moviments sobre els partits. L'aparició pública conjunta dels tres dekrétts, políticament parlant, ex-presidents del govern espanyol, em va fer pensar que els partits que diuen representar ja estan derrotats.